

Giới thiệu Em Vẫn Đợi Anh Nơi Đây

Thể loại : đoản văn, ngôn tình hiện đại.

Liệu trong tình yêu mà một trong hai người phải chờ đợi đôi phương thì kết thúc sẽ như thế nào? Hạnh phúc hay là đau khổ?

Trích đoạn ngắn:

Này, mày cứ suốt ngày dán mắt vào wattpad thế này đến khi nào mới có người yêu.

- Tao không thích có người yêu.
- Mày không thích có người yêu thì thích có người gì?
- Tao có rồi. Không phải người yêu tao, mà là người tao yêu.

...Xa lắm, nhưng vẫn sẽ đợi. Đến khi anh quay đầu lại, thấy em. Em vẫn đợi anh nơi đây...

Em vẫn đợi anh nơi đây - Ân Quỳnh

Bạn đang đọc truyện *Em Vẫn Đợi Anh Nơi Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Valentine - Ngày li biệt của An

"Click "

"Click "

"Click "

Tiếng nhấn kịch kịch vang lên trong màn đêm khô khốc. Mười hai giờ đêm ngày Valentine, mắt nó vẫn sáng như đèn pha ô tô. Chả là nó đang làm một cái trò mà theo như nó nghĩ là "bắn bừa", đó chính là bão like một kẻ không quen biết.

Cái tên "Hiệp sĩ ánh trăng" trong danh sách bạn Zalo của nó hiện lên làm nó phải phá lên cười. Thời buổi này mà cũng xuất hiện ra mấy cái tên nhà quê đặc mùi sến sẩm thế ư? Thế là nó nhảy vào trang cá nhân của kẻ đó.

Nó hoàn toàn chết sốc. Chủ nhân của cái tên này quá sức đẹp trai. Đẹp trai lắm lắm luôn, còn đeo cả kính nữa. Tim nó động đập bất thành linh. Thế là nó không ngần ngại kích vào biểu tượng trái tim ở mỗi bức hình mà người đó đăng. Mặt nó vô cùng là khoái chí. Càng lướt thì càng phát hiện ra rằng, người này không những đẹp trai mà lại còn hát hay và chụp hình đẹp nữa. Valentine mà, chấp nhận bị nó bão like giải tỏa tâm trạng FA xui có sao đâu nhỉ?

"Ting "

Một tiếng "ting" làm nó giật mình. Quái, giờ này mà ai còn thức để tâm tình cùng nó nhỉ. Giờ này là phải đi chơi valentine over night hoặc trùm chăn ngủ rồi chứ.

Mở tin nhắn ra, là của "Hiệp sĩ ánh trăng". Mặt ai đó đỏ ửng, muốn đập đầu vào gối chết đi cho xong.

"Nhóc con, rảnh quá nhỉ?"

Ôi trời ơi, anh nhắn tin cho nó đây sao? Nó vỗ mặt vài cái cho tỉnh ngủ. Dòng chữ đen đen trên nền màu hồng vẫn đập vào mắt nó. Chắc chắn là thật rồi.

"Haha, xin lỗi nhé. Đang ấy sao lại biết nhỉ!"

Do dự hồi lâu, nó mới rep tin nhắn của anh. Trong đầu nghĩ ra nhiều thứ lắm. Nhưng sao tay chỉ bấm vồn vện được vài chữ thế đấy. Nhưng nó đang hỏi cái câu hỏi ngu ngốc gì thế kia!?

"Anh biết nhóc, biết nhóc rất rõ."

Nó ngạc nhiên đến trố hai mắt ra, nhanh chóng rep lại.

"Tại sao anh biết?"

"Vi anh với anh trai của nhóc là bạn thân"

.....

Nó với anh, tự nhiên như không mà trở thành bạn của nhau. Không thân không xa lạ, cứ thế là bạn. Nó phát hiện thêm rằng anh học rất giỏi, năm nay anh học lớp 11. Cũng biết thêm, hiệp sĩ ánh trắng là do bạn anh đặt, cũng chả buồn đổi làm gì cho mệt.

Biết được anh, là điều tuyệt nhất trong cuộc đời của nó.

Hôm nào buồn, nó lại kêu anh điên cuồng, anh vẫn luôn nhẹ nhàng đáp lại: "Có gì không An?". Và rồi anh sẽ ngồi nghe nó luyên thuyên những chuyện đầu đầu, nghe nó rút tức giận bực bội lên người anh, mặc dù anh cũng đang rất mệt mỏi.

Hôm nào nấu ăn được món gì ngon, nó lại nhắn cho anh khoe thành quả và sẽ nhận được câu "Không cho anh ăn thì em khoe làm gì thế?" làm nó phá lên cười ngặt nghẽo. Thế là cũng lui hui đem một phần tới nhà anh, cũng chỉ để nhìn thấy nụ cười ngọt ngào và cái xoa đầu dịu dàng từ anh.

Hôm nào bị bệnh đến chết mà chẳng có ai quan tâm. Nó sẽ hồn nhiên than thở với anh. Anh sẽ nhẹ nhàng bảo "Đợi anh tí". Rồi chạy đi mua thuốc cho nó, rồi cẩn thận dặn dò, trước khi ra về còn bỏ lại cho nó một câu "An phải mau hết ốm nhé, anh lo đấy".

Hôm nào bị ai la mắng, Nó sẽ kêu gào thảm thiết với anh và sẽ được anh hát cho nghe một bài để bớt tức giận, rồi nhẹ nhàng an ủi "An là ngoan nhất, không được khóc nhé, con gái khóc trông sẽ xấu xí lắm nhé".

Hôm nào thấy anh đi ngoài đường từ xa, cười nói vui vẻ với bạn. Nó lại thấy khó chịu cứ dâng lên trong ngực, cảm giác đó cứ quanh quẩn trong người nó cho đến khi anh quay lại nhìn thấy nó và mỉm cười thật tươi.

Hôm nào anh kể cho nó nghe về một ai đó bằng giọng vui vẻ. Nó lại khó chịu mà bảo "Anh có bao giờ kể cho ai về em với giọng điệu thế không?" và anh lại cười ngây ngất "Còn hơn thế nữa ấy chứ"

Cứ vài lần hôm nào ấy. Nó đã thích anh mất rồi, thích nhiều lắm.

Thích cái cách anh nói chuyện với nó...

Thích cái cách anh chọc ghẹo nó rồi phá lên cười...

Thích cái cách anh ân cần quan tâm chăm sóc nó...

Thích những bài hát anh hát cho nó...

Thích nụ cười anh dành riêng nó...

Thích những cuộc nói chuyện mỗi đêm của anh và nó...

Thích những lần anh đợi nó ở cửa nhà khi nó mang đồ ăn tới...

Thích, thích nhiều nhiều lắm. Nó biết rằng mình đã chẳng thể quay đầu lại được nữa, chỉ có thể nhắm mắt chịu đựng nỗi đau đớn mang đắng vẻ ngọt ngào này thôi.

...

"Khoa già, hôm nay anh không đi Va lung tung hơ?"

Thấy nick Hiệp Sĩ Ánh Trắng hiện dòng chữ "Vừa mới truy cập" thì nó nhanh chóng gửi tin nhắn cho anh. Hôm nay là Va lung tung, cũng là kỉ niệm 1 năm hai đứa làm bạn với nhau. Liệu anh có nhớ không?

Đợi mãi, chờ hoài mà chẳng thấy anh rep tin nhắn. Nó chán ghét, bỏ đi tắm. Vốn dĩ anh nghe tin nó là rep rất nhanh, nay lại chậm thế nhỉ!? Tí tê thêm một tô mì ăn liền mà vẫn chưa thấy tin nhắn. Nó đập điện thoại bộp bộp mém tí vỡ nát ra thì nghe một tiếng "ting".

Tím run rẩy mở ra. Người gửi không phải là anh, mà là thằng bạn chó chết của nó.

"Ê bà An, đi va lung tung không? Tụi lớp mình rủ đi nè."

"Ai chờ An? Ba mẹ lấy xe đi rồi."

"Nam chờ cho"

Ừ, anh đi được thì việc gì mà nó phải ở nhà đợi. Dù sao, nó với anh cũng có là gì đâu. Cũng chỉ là bạn thôi mà.

Bạn thôi mà...

Nó căm ghét cái tình bạn này, cái tình bạn được xây dựng lên để che giấu tình cảm của nó, cái tình bạn được đem ra viện cớ để anh quan tâm chăm sóc nó, để nó phải thích anh. Khốn khiếp thật, nó chẳng cần tình bạn nào cả, nó chẳng thiếu bạn, nó chỉ thiếu anh mà thôi.

Nó biết bản thân mình ở đâu trong trái tim anh. Nó chưa bao giờ dám ảo tưởng việc anh cũng thích nó, nó đã quá mệt mỏi khi phải che giấu một thứ tình cảm đang ngày càng lớn dần trong trái tim nó. Vì thế, nó không thể làm đau nó thêm được nữa.

Nó chỉ là một con nhóc, 16 tuổi đầu biết cái gì mà yêu đương? Nó cũng chỉ đơn giản là dễ thương, gia cảnh không khó khăn nhưng chẳng ở mức giàu có, đầu óc cũng không phải thuộc dạng thông minh xuất sắc. Cái nó có được, có chăng là biết cách nói chuyện khiến người khác cảm thấy tò mò thú vị, nó là một đứa hiểu rõ điểm mạnh và yếu của bản thân, nó là một đứa con gái kiêu hãnh, và nó có thể chơi đàn được.

Anh cũng đã từng nói, anh thích sự bí ẩn của nó, điều đó khiến anh tò mò, và anh thích nhìn nó lúc chơi đàn. Đúng vậy, anh thích con bé chơi đàn, thích con bé lúc nào cũng bày ra bộ dạng hơi cao ngạo, chứ không phải là nó. Xung quanh anh, biết bao là cô gái xuất chúng thầm thương trộm nhớ anh đã lâu?

Đứng giữa một lâu đài kim cương, bạn có chọn cái nhẫn làm bằng cỏ non để đeo suốt đời hay không?

Đúng vậy, nó chẳng thể tự dày vò bản thân nó mãi được.

"Ừ, qua đèo An đi."

Nó thay một bộ váy hồng phấn giản dị. Nam - bạn nó đã đứng trước cổng. Vơ vợi chiếc túi trên giường chạy xuống.

"Ê, lũ kia đâu?" - Nó hỏi khi thấy có một mình Nam.

"Ờ thì... tụi nó đợi ở quán cà phê." - Nam gãi đầu gãi tai cười trừ.

"Thế á? Thế đi mau không tụi nó đợi." - Nó nói rồi lên xe Nam ngồi.

*****

Nam chở nó đến một quán cà phê sang trọng trong lòng thành phố. Nó dáo dác nhìn quay mà chẳng thấy ai. Quay lại hỏi Nam thì Nam dắt nó đi lên lầu.

"Ngồi xuống đây." - Nam ân nó xuống ghế.

"Tụi kia đâu?" - Nó hỏi.

"Uống gì kêu đi đã." - Nam nói.

"Uống... cappuccino nha" - Nó hứng khởi.

"Được, cho hai cappuccino" - Nam nói với chị phục vụ rồi quay sang nó hỏi.

"An này, có phải thành thật sẽ được khoan hồng không nhĩ?" - Nam gãi gãi cằm hỏi.

"Ừm... dĩ nhiên là vậy." - Nó suy nghĩ thông một lát rồi mới đáp.

"Vậy Nam nói thật nhé. Nam... lừa An đấy."

"Hả?"

"Thực ra, không có tụi ở lớp gì hết. Nam chỉ muốn rủ An đi Valentine với Nam cho bớt cô đơn thôi. An... không giận chứ?"

"Ừm, đã đến đây rồi thì giận làm gì nữa chứ" - Nó mỉm cười nhìn Nam. Cậu bạn thân của nó suốt mười sáu năm qua. Valentine, đâu chỉ dành cho tình yêu. Dành cho tình bạn cũng tốt chứ có làm sao?

Nam và nó nói chuyện suốt cả buổi tối. Cả hai cười rôm rả, Nam khiến cho nó quên đi anh. Quên đi cái tình yêu mỏng manh trong ngày Valentine lạnh giá này... Phải rồi, anh với nó vốn dĩ không có sự ràng buộc nhất định rồi. Nó việc gì phải buồn, việc gì phải đau vì anh chứ.

Nhưng mà, tim là kẻ phản bội âm thầm mạnh mẽ nhất còn gì?

Mười giờ tối, đường sá vẫn đông đúc tấp nập. Nhiều cặp đôi quấn quýt lấy nhau, tay trong tay dạo phố. Nó thấy chạnh lòng quá. Ly cafe trên bàn đã nguội ngắt từ lúc nào nó cũng chẳng buồn quan tâm. Bối suy nghĩ của nó, luôn hướng về một người, luôn hướng về một điểm. Mặc dù biết nó là vô vọng mà vẫn ngu ngốc đắm đầu vào.

"Nhìn thích nhĩ?" - Nam băng quơ hỏi nó khi đang nhìn những cặp tay trong tay trên đường.

"Ừ thích...." - Nó cũng đáp lại.

"Hay là Nam với An cũng như thế đi?"

Nó không buồn đáp lại câu nói của Nam. Vì nó đang tập trung vào một thứ khác.

Trên con phố đông người đó, dù có thể nào vẫn tìm ra người ấy.

Người mà nó mong gặp nhất, nhưng đến khi gặp lại ước rằng mình đừng gặp còn hơn.

Anh - đang ân cần mặc chiếc áo khoác cho cô bé đi bên cạnh anh. Cả hai sao tình tứ quá, ngoài nó thì ra anh vẫn còn có thể quan tâm nhiều cô gái khác nữa. Mà cũng đúng thôi, nó là gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là bạn, là em gái, là em của bạn anh, chẳng có một danh phận nào để nó có thể giành lấy anh cho riêng mình nó được. Nó thấy tim mình nhói lên, đứng, cái cảm giác đau đớn mà trên mạng vẫn hay nói về tình đơn phương, giờ thì nó cũng nếm trải được rồi.

Anh cũng đưa mắt nhìn lên, bắt gặp ánh mắt đơn giản tựa hồ của nó. Anh mỉm cười thật tươi.

Thì ra, anh chẳng có cảm giác nào? Ngay cả ngại ngùng cũng không.

Thì ra, chỉ có nó cảm thấy họ là đôi gian tình.

Ra vậy, từ đầu chỉ có nó là ảo mộng, chỉ có người đời thật khéo suy diễn, chỉ có phim ảnh, tiểu thuyết quá giỏi gạt người mà thôi.

Miệng người đời rõ ràng đến thế sao, nóng hay lạnh chẳng phải chỉ có kẻ dán thân vào lưới tình mới rõ sao? Phim ảnh, tiểu thuyết là thứ đáng tin sao? Hay chỉ là thứ lấp đầy cho lỗ hổng thực sự? Có trách, là trách sao bản thân nó quá ngu ngốc mà thôi.

ĐAU? Anh tưởng nó không biết đau sao? Nó cảm nhận rõ ràng cái chữ đau này như thế nào. Có chẳng, bản tính tự kiêu của nó đã ngăn chặn con tim mình muốn gì. Nó không muốn anh nghĩ mình cũng tầm thường như những đứa con gái khác, đã rung động ngay từ lần đầu khi nhìn thấy anh. Ừ, nó kiêu hãnh là thế, nó gọi gạt người là thế. Nhưng giờ sao? Người ta chẳng xinh bằng nó, không kiêu hãnh bằng nó. Rồi thì sao? Người ta vẫn có được anh. Còn nó, giữ cái niềm kiêu hãnh đó vào lòng rồi có gì chứ? Có nỗi đau âm ỉ rỉ máu, những tiếng khóc không thể tuôn trào.

Tự gạt người rồi gạt chính bản thân mình. Kiêu hãnh đến mức chẳng còn biết bản thân mình muốn gì và cần gì. Nó đã làm điều đó rất tốt, và cũng chính nó phải chịu đựng nỗi đau do nó gây ra.

"Về thôi Nam" - Nó kéo tay Nam đi bỏ mặc sự ngạc nhiên của cậu bạn lại. Đôi mắt sòng sánh lệ. Ừ, nó vốn mong manh và yếu đuối. Chẳng thể đối mặt thì phải trốn chạy thôi, cố gồng mình để giữ lại chút giá trị cho mình trước mặt anh và mọi người. Như thế là quá đủ rồi, nó mệt mỏi lắm, nó ước gì nó có thể chạy đi thật xa..

Đến một nơi nào đó, không có miệng đời, không có phim ảnh, không có tiểu thuyết, không có mọi thứ. Và... không có cả anh luôn cũng được

Valentine, ngày li biệt của An...

Hôm nay đây, nó đặt dấu chấm lửng cho một cuộc tình đơn phương của chính mình. Mạnh mẽ để từ bỏ, không phải vì không còn yêu, mà là không thể yêu thêm được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Vẫn Đợi Anh Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Em vẫn đợi anh nơi này

Paris...5 năm sau

Mọi chuyện tưởng chừng như đều có duyên có nợ. Trốn tình - Chạy tình. Nó cứ lần lần xen vào giữa bọn trẻ cuộc sống của nó. An - kẻ trốn tình và chạy tình suốt 5 năm dài đằng đẳng.

Chuyện của nó nếu đem ra viết tiểu thuyết thì mất phải mấy trăm chương. Đem ra làm phim mất gần cả trăm tập. Đem ra nói thì đến ngày này qua ngày khác có lẽ cũng chưa xong. Câu chuyện bi kịch về tình yêu mà chính bản thân nó cũng chẳng nghĩ nó lại trải qua như vậy.

Người ta đều đem lòng cảm phục nó. Cô con gái mới có 16 tuổi đầu đã vượt nửa vòng trái đất. Thành danh trên xứ lạ đất khách chỉ với một thân một mình. Chẳng ai hay biết, nó đã vất vả như thế nào khi tới đây.

****

Nó vốn dĩ là đứa trẻ mang độ tuổi 16. Cái tuổi ngây thơ, hồn nhiên đẹp đẽ với bao nhiêu hoài bão, bao nhiêu ước mơ. Nó hy vọng nhiều thứ, rồi thất

vọng gấp bội phần.

Anh, từ hôm đó chẳng một lời hỏi thăm, chẳng một lời giải thích. Anh tự nhiên biến mất khỏi nó. Giống như ai đó kéo anh đi ra xa thật xa vậy. Nó đau lắm. Nó gắng gượng xin ba mẹ cho đi du học nước ngoài để phát triển ước mơ của mình. Vất vả lắm ba mẹ mới cho nó đi. Thế mà gần ngày đi nó lại chần chừ.

Nó tự hỏi, việc gì mình phải đi? Người ta có người yêu, mình phải thành tâm chúc mừng, như thế mới đúng đạo lý chứ.

Nhưng thôi đi, nó là một con nhỏ xấu xa và ích kỷ, nó chẳng muốn anh bên cạnh ai mà hạnh phúc ngoài nó cả, nó không cao thượng đến mức đó. Nó thực sự mong anh rời xa nó sẽ khổ đau, còn nó sẽ hạnh phúc. Lúc ấy, trong đầu nó hiện lên những suy nghĩ ấu trĩ, nhưng nó mặc kệ, cái gì gọi là yêu là phải cho đi? Nó cảm thấy nực cười.

Nó biết, chỉ có con đường du học mới giúp nó rời xa cái đất nước này, rời xa cái nơi in đầy hình bóng anh, rời xa cái nơi chứa vô vàn kỉ niệm của anh và nó. Vả, nó đi.

Ngày nó đi, đến tận sân bay, nó vẫn hy vọng nghe được tiếng nói của anh, cảm nhận được hơi thở anh. Dù rằng bản thân đã ngăn chặn mọi người báo tin cho anh biết là nó đi.

Máy bay cất cánh.

Máy bay mang An đi, mang cả một thanh xuân rực rỡ của An đi mãi mãi, mang luôn cả cô bé 16 tuổi ngây ngô hồn nhiên chôn vùi vào quá khứ...

*****

Nó chọn Pháp. Chẳng phải vì vô tình hay cố ý, mà nó lại chọn Pháp. Đơn giản, vì anh bảo rằng anh thích Pháp. Anh thích cái không khí lạnh ở Pháp, thích cùng người yêu nắm tay dạo chơi dưới tuyết. Thích hôn người yêu ở dưới chân tháp Eiffel. Nó đã phì cười khi nghe anh nói vậy. Nhưng giờ, nó cứ vô thức làm theo trí nhớ của mình mặc dù muốn cắt đứt mọi thứ liên quan tới anh.

Nó đến Pháp. Tiếng Anh không tốt, Pháp lại càng không. Nó như một cái cây bên vĩa hè, không ai dòm ngó quan tâm. Một mình chống chọi lại khó khăn gian khổ. Ban đêm khi đèn thành phố lên. Nó cũng đi dạo dưới tuyết, cũng đứng dưới tháp Eiffel.

Chỉ tiếc, chẳng biết nắm tay ai, chẳng biết hôn ai, chẳng thể ngừng nhớ về anh được...

Những ngày đầu tiên ở Pháp, nó được đưa vào một ngôi trường dành cho người Việt. Mặc cho gia đình cản trở. Nó vẫn xông xáo, hăng hái đi làm thêm chỗ này chỗ khác. Phục vụ nhà hàng, chạy bàn, lau dọn, rửa chén. Chưa có cái gì mà nó chưa nếm trải. Một đứa con gái 16 tuổi đã phải nếm trải mùi đời mặn mà đến thế. Mùi máu tanh nồng khi bị mảnh chai đâm phải, mùi mồ hôi nồng nặc khi làm việc đến kiệt sức, mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện khi không ít lần nó phải đi cấp cứu. Bàn tay nó càng ngày càng chai sạn dần đi khi nó chỉ là một cô thiếu nữ không hơn không kém. Nó làm thế, cốt lõi là muốn tâm trí mình không rảnh rỗi để nhớ tới anh.

18 tuổi, nó bắt tay vào viết tiểu thuyết mạng. Ngày xưa đi học văn của nó chỉ tầm bảy phết năm là hết, tính tình thất thường như nó liệu sẽ viết gì? Thế mà, đột nhiên nó lại nghĩ tới anh. Thế là viết, viết về anh. Về tình cảm đơn phương nó dành cho anh.

Chuyện tình đời thực còn đang dang dở, thì nó sẽ hoàn thành câu chuyện này trên tiểu thuyết.

Tác phẩm "Em vẫn đợi anh nơi này" của Nguyễn Hoài An được giải tiểu thuyết mạng được yêu thích nhất. Nó cũng nhận được giải Blogger xuất sắc khi dành được 1.000.000 view. Nó cảm thấy vui hơn bao giờ hết. Thì ra, chuyện của nó và anh lại được ủng hộ tới vậy.

Dù cho, đây là chuyện tình của một người. Chỉ mình nó là Yêu mà thôi.

Đây, có lẽ là bộ phóng cho nó để được mọi người biết đến, mọi người quan tâm, và biết đâu chừng lại có anh thì sao?

*****

- Này, mày cứ suốt ngày dán mắt vào wattpad thế này đến khi nào mới có người yêu? - Con bạn nó vỗ vai hỏi.

- Tao không thích có người yêu.

- Mày không thích có người yêu thì thích có người gì?

- Tao có rồi. Không phải người yêu tao, mà là người tao yêu.

- Mày đến khi nào mới bớt cố chấp đây An. - Nhỏ bạn hỏi

- Tao không cố chấp. Tao vẫn luôn mở rộng trái tim mình đây. Chỉ tiếc, chẳng có ai làm tao rung động ngoài người ấy cả. - Nó chỉ mỉm cười. Nụ cười nó run run như sắp khóc. Trải qua ngần ấy năm, nó vẫn là đứa trẻ 16 tuổi trong hình hài cô gái 22 tuổi. Vẫn cố chấp, vẫn nồng cháy như ngày nào mà thôi, nó đã từng làm mọi cách để quên đi anh, cố gắng để hận anh, nhưng làm sao được khi mà trái tim nó vẫn luôn có hình bóng của anh, kí ức về anh luôn rõ mồn một trong tâm trí nó.

- Mày cứ đợi hoài, có khi bây giờ người ta đã có vợ có con, sống hạnh phúc rồi thì sao? - Nhỏ bạn của nó cứ thế tiếp tục càu nhàu. Nhỏ là đứa bạn thân nhất, kẻ vai sát cánh bên nó khi nó gặp khó khăn ở Pháp.

- Thì sao? Tao đã nói rồi, tao không cố chấp, nhưng tình yêu là thứ không thể ép buộc được. Tao sẽ đợi, đợi một ngày nào đó, có người làm tao rung động như anh ấy, hay là... đợi anh ấy rung động với tao?

Nó nhìn bầu trời kia, thần thờ đáp. Nó và anh đang hít chung một bầu không khí. Vậy liệu, có chung một suy nghĩ, có đập chung một nhịp đập trái tim hay không?

"...Xa lắm, nhưng vẫn sẽ đợi. Đến khi anh quay đầu lại, thấy em. Em vẫn đợi anh nơi này..."

****

- Có lẽ, tao sẽ về Việt Nam. - Nó thu gọn quần áo đồ đạc bỏ vào valy, nói với nhỏ.

- Cái gì? Tại sao chứ? Mày không thể bỏ tao ở lại đây một mình. - Nhỏ bạn quát lên với nó.

- Mày thật là, tao về Việt Nam phát triển sự nghiệp thôi. Ở lại đây vui vẻ nhé, tết về ăn tết với tao. - Nó cười cười.

- Mày... thật sự không đau lòng sao? - Nhỏ bạn nghi ngờ hỏi.

- Thì đau chứ, nên mới về để hết đau đây. - Nó cười. Nhỏ cười. Cả hai cười.

"...Ra đi không phải là kết thúc, mà là điểm xuất phát của một câu chuyện mới..."

Máy bay một lần nữa đem An đi. Chiếc máy bay này, liệu rằng sẽ đem lại cho An hạnh phúc hay là chuỗi tháng ngày đau khổ, chẳng ai biết được điều gì sẽ xảy ra cả.

"Anh Khoa, hiệp sĩ ánh trắng, em đã trở về rồi đây. Anh, có nhớ em không? Có lẽ, em nên viết một cái kết cho đoạn tình cảm còn đang dang dở này nhỉ?"

"Nhóc con, rảnh quá nhỉ?"

"Haha, xin lỗi nhé. Đẳng ấy sao lại biết nhỉ?"

"Anh biết nhóc, biết nhóc rất rõ?"

"Tại sao anh biết?"

"Vì anh với anh trai của nhóc là bạn thân."

"Có gì không An?"

"Không cho anh ăn thì em khoe làm gì thế?"

"Đợi anh tí."

"Anh có bao giờ kể cho ai về em với giọng điệu thế không?"

"Còn hơn thế nữa ấy chứ"...

Người ta nói, tình đầu thường khó đến với nhau, nhưng sẽ để lại trong nhau những kỉ niệm đẹp. Tình cảm là thứ đáng trân trọng và quý báu, thế nên đừng ngại bày tỏ tình cảm của mình.

Điều thú vị trong cuộc sống này, là không biết ngày mai mình sẽ ra sao.

Vậy nên, hãy cứ YÊU khi còn có thể.

--- Hoàn ---

.....

02:10 - [24.08.2017]

Hình như là hơn hai năm mình viết chuyện của An và Khoa, có nhiều bạn muốn mình đưa ra một cái kết cụ thể vì đọc OE khiến bạn cảm thấy khó chịu. Nhưng mình xin được nói là không. Câu chuyện này là hoàn toàn có thật, ý mình là không phải toàn bộ, nhưng mình lấy 70% là câu chuyện thật của mình ngoài đời, và ngoài đời nó cũng dở dang như thế.

Nếu để SE, chắc sẽ có một vài bạn cảm thấy hụt hẫng, vì An thực sự đáng được yêu thương mà đúng không? Nhưng mình cũng không để HE, vì như mình nói, chuyện ngoài đời của mình, cũng dở dang như thế, và rất nhiều lí do mà nếu mình để HE sẽ khiến câu chuyện hơi phi lý. Vì thế, mỗi bạn đọc hãy tự cảm nhận câu chuyện theo suy nghĩ cá nhân của mỗi người nhé.

Hai năm trước, văn chương của mình chưa được trau chuốt, vì thế mình quyết định chỉnh sửa lại một chút, nội dung cơ bản thì không có gì khác, chỉ có một số thay đổi nho nhỏ thôi nhưng mình mong các bạn sẽ hài lòng hơn bản cũ.

Và cuối cùng, cảm ơn vì đã đọc truyện và ủng hộ mình, yêu các bạn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Em Vẫn Đợi Anh Nơi Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.